

Тільки якщо пощастить

КУПИТИ

Люсі Шарп просто неймовірна. Магнетична, зваблива. Смілива й небезпечна. Особливо для Марґо, яка зустрічає Люсі наприкінці першого курсу гуманітарного коледжу Південної Кароліни. Марґо сором'язлива, обережна й завжди в тіні. Але коли наприкінці року, який Марґо провела за підручниками, Люсі пропонує їй жити разом, вона не може відмовитися. Щось усередині тягне дівчину до цього: чи то сміливість, чи то жага нового, чи, можливо, заздрощі.

І ось Марґо опиняється в будинку поза кампусом з трьома іншими дівчатами: лідеркою Люсі, саркастичною Слоан і милою Ніколь. Вони різні, але водночас тісно пов'язані. Цей рік стане для Марґо переломним: вона нарешті вийде зі шкаралупи, у якій жила після смерті найкращої подруги Елізи. До середини другого курсу Марґо й Люсі стануть нерозлучними подругами — аж поки одного дня хлопця із сусіднього братства не знайдуть жорстоко вбитим... а Люсі Шарп не зникне без сліду.

Пролог

Ще вчора ми були незнайомі, а сьогодні вже стали подругами. Зазвичай у дівчат саме так і буває.

Як легко ми переходимо від холодної ввічливості на публіці до підмальовування одна одній губ у задушливих вбиральнях барів, дотику пальців у натовпі гарячих тіл. Від поширення зухвалих пліток, що їх шепочемо ми комусь на вухо, до метання компліментів, що, мов дротики, мають влучити в яблучко, — бажання бодай чимось привернути до себе увагу. Пам'ятаю, як я подумала, що мені геть не зрозуміло, чому саме я впала їй в око. Вона помітила мене з протилежного кінця коридору, коли я, нахилившись і зосередивши свій погляд на кошику для брудної спідньої білизни, складала туди свою — у квіточки, зірочки, ще й у тоненьку рожеву смужку, наче у школярки. Саме тоді в неї промайнула думка: це вона, моя найкраща подруга. І з тієї миті я нею й стала.

— Ну ж бо, крути! — вигукує Люсі, і я відчуваю, як моргаю. Повіки важкі, кімната м'яко крутиться, як наші старі пральні машини в гуртожитку, повільні, громіздкі та завжди зламані. У приміщенні постійно висить хмара диму — від цигарок, свічок, пахощів, травки, — і цей дим в'ївся в ковдри, подушки на дивані. Здається, якби я лягнула по них, вони б закашляли.

Я досі пам'ятаю, як мамині подруги із заміського клубу заправляють мені волосся за вухо і їхні пальці затримуються на моїй щоці, ніби я їхня особиста порцелянова лялька. Я їм здавалася надто тендітною та крихкою, попри те що саме я складала коробки в багажник, поки вони, мрійливо усміхаючись, зі сльозами на очах розповідали мені про свої студентські роки. Їм хотілося, щоб і я нарешті знайшла своїх однодумців, та своїх подруг.

— Ось побачиш, — казали вони. Їхні шиї туго об-вивали перлові намиста, наче дизайнерські зашморги, поки моя мати із цікавістю спостерігала за нами з газону. — У коледжі все інакше. Там знайдеш друзів на все життя.

Саме на це я й сподівалася. Що все буде інакше. Проте «друзі на все життя» — це не більше, ніж міф, вигадка... Заспокійлива казочка, яку ми розповідаємо собі, щоб не замислюватися над тим, як страшно залишитися в цьому світі самому. Колись я в це вірила. Міцно притискала цю казочку до грудей, мов дикого звіра, якого приручила, аж поки він не роздряпав мені шию й не вивільнився, залишивши мене побитою, покусаною й самотньою.

— Марго.

Я підвела очі й побачила Люсі, яка пильно дивилася на мене. Її зіниці були розширені й круглі, немов два недопалки. Мені навіть здалося, що з її очей клубочився дим, звиваючись у повітрі.

— Крути!

Я знову кліпнула, немов щойно прокинулася, і раптом усвідомила, де була: стегна прилипли до дерев'яної підлоги, спина впиралася в кут журнального столика. Усе довкола здавалося туманним і розмитим, ніби уві сні, як каламутне дно склянки з водою, що вже давно стояла на тумбочці. Ми сиділи колом — Люсі, Слоан і я, — склавши ноги по-турецьки, а між нами лежав ніж, який Люсі витягла з підставки. Ніколь сиділа на дивані, як завжди, відсторонена. Я потягнулася до ножа, щоб нарешті його крутнути. Дивилася, як блискучий кінчик леза рухався по колу, мов стрілка чудернацького годинника: третя, шоста, дев'ята, дванадцята. Ми всі затамували подих, коли ніж повільно зупинився, вказуючи на Люсі.

Краєм ока я помітила, як Слоан пожвавішала, її спина напружилася, наче в суриката, який зненацька відчув якусь віддалену небезпеку. Навіть Ніколь зиркнула в наш бік, її худорляве тіло згорбилося на подушці, яку вона міцно обіймала тонкими, як зубочистки, руками.

— Правда чи дія, — кажу я хрипким надсадним голосом. Мої губи пульсують, їх поколює, і я, намагаючись мочити горло, надпиваю з пляшки «Шведки», що стоїть між нами.

Люсі всміхається, ніби запитання риторичне. Ніби й питати було не варто. Потім вона нахиляється й хапає ніж: один за одним її пальці охоплюють руків'я, і так природно, ніби то плойка чи пляшка пива. Саме так вона

стискала моє зап'ястя, коли знаходила мене в натовпі і тягнула за собою в ніч.

Вони мали рацію, ті жінки. Дружба в коледжі була особлива. Ми були готові на все заради одна одної. На все.

Рекомендована література

Батьковбивця (Змієві діти #1)

Вбивство в родині

Зізнання

Не дозволяй їй залишатися

Цей чоловік. Книга 1

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ